

Dana ȘTEFAN

Absolventă a Facultății de Arte Plastice și Decorative "Ion Andreescu", Cluj Napoca, secția Arte textile, specialitatea Design vestimentar. Profesor de educație plastică, dir. adj. la un gimnaziu din Oradea. Lector asociat la Academia de Arte Vizuale a Universității din Oradea. Publicații literare: "Despre dedin înspre iubire", proză scurtă, Editura Liternet; diverse apariții în pagini Liternet.ro; Poeme în proză, revista *Conexiuni*, New York; Poezie, volum colectiv, *Virtualia* Iași; ilustrație la pagina de copii a revistei *Atheneum* din Canada; ilustrații de carte și graphic design în colaborari cu diverși autori; expoziție virtuală de pictură semnată de copii - Liternet.ro; pictură de șevalet în cadrul Uniunii Artiștilor Plastici; grafica paginii principale și ilustrații, revista *Conexiuni*, numărul 1.

Nopti de sânziene

Risipește, Doamne, închipuirile mele,
într-o zi-n cuvinte, într-o zi-n culori,
urcă-mi Doamne, pe-ndelete seva
în tulpini de rubarbe acrii
unde, ascunși prin cuibare,
orășari cu pliscuri portocalii se drăgostesc până când somnul se-nchină,
răspândește-mă Doamne în ierburi înalte,
unde, printre flori liliachii, brusturi să m-arunce umbră,
unde margini de țărână să mă fac, ca să pot năpădi pădurea,
unde, în scorburi, gnomi să-mi pritocească împletitele verzuri
din smaraldele-mi dosite prin sertare...

E Noaptea Sânzienelor acum,
și Iele în ciorapi de mătase dănțuiesc nestingherite,
vis argintat îmi năpădește cerul,
prea de necuprins e ceea ce nu se mai poate întoarce niciodată,
Doamne, dusu-s-a iubindu-mă, dusu-s-a iubindu-mă omul meu,
măcar mă-ncearcă !

mai dă-mi încă un solstițiu...
mai dă-mi, Doamne, înc-un anotimp...

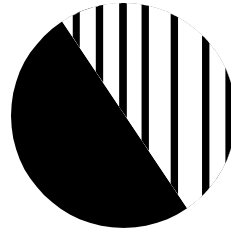
Omul oglindă

Strânge surcelele, scrie apoi cu bețele un cerc pe pământ și dă-le foc!
Stai în mijlocul cercului fără să te temi, pentru că altfel te ajunge din urmă părănginea și te prăpădește!
Dacă nu te temi, zic, cu cetera, roată, vor juca pentru tine, vârcolacii, și dacă ai o oglindă, uită-te în ea până te vezi că zdreleşti un fir de iarbă între dinți...
Și abia atunci să treci *dincolo*, Omule-Oglindă,
n-or să te simtă vârcolacii,
și de-atunci încolo,
ori de câte ori vrei să mai știi cine ești,
uită-te-n oglindă și privește-te cum zdreleşti între dinți firul acela de iarbă...

Semne și (în)semne

Ce înseamnă «anotimpul semnelor care simt nevoia frângerii»,
dacă m-am trezit azi că mi-e poftă să fredonez, înălțându-mi sunetele,
ca păsările știutoare de tot ce se întâmplă ?
În câte feluri trebuie să oi fi trăit,
dacă am iubit în atâtea feluri,
încât semnele s-au izbit de pereții cuvintelor mele,
ca sufletele ce caută un alt fel de cer?
Toate păsările au fost măiastre de vreme ce și-au clădit cuiburi sub streășina casei
și dacă tu ai fost de-acela, înseamnă că eu am iubit...
O să mai plec și din altă lume, de-o să mă las dorită?...
Mătasea de piatră e nisipul,
ceasornicul e al veșniciei
...doar fumul cădelniței e cel ce risipește...
Fluturii albaștri nu se mai văd.
M-am uitat la ei atât de mult încât o să trebuiască de-acum să închid ochii...

Odihna semnelor mele e în trupul tău - neliniștea din celelalte lumi...

Nopti de sânziene

Visul pliat în doi

Dinspre noi doi, înspre *un alt fel de toamnă* -
picură din zemuri vegetale
în goluri răsfărânte, un ocru-smălțuit.
Peste caprifoi,
tonul brunurilor coapte sun-a dezmiardare,
rumenind, portocaliu,
coada florilor de argințică.
Năpădind terasa, suntem umbre coclite
în spațiile dintre prelungiri,
apropieri tăcute, ne ghemuiesc răcoarea...
E noaptea elfilor ce stau sprijiniți într-un crin,
E toamna ciorchinilor înnodeați în cuibare,
Ne rostuiesc, semnele, în zidiri de bronz,
ne dau înconjur,
Și noi,
clătinați ca de-o ametoare boare,
ne trezim că suntem ultimul vis pliat
al unui fluture, din mătăsoase puncte...

Flori de prun

Dragostea mea -
te-aș împleti din ațe verzi, printre rozurile vii
la margini de țărână,
stelele să-mi scape, atârând de rădăcini mai vechi,
...rozul e acela ce ne îmbată cerul...
Și sufletul meu,
sufletul meu, albe flori târzii,
albele flori
să-și piardă...
...albele flori...

Ciorchini de greieri la glezne

Când fânul e cosit,
pământul se preface în verde ca migdala.
Noaptea-i ghemuită...
Înserarea,
leagănă și-ncolăcește pupăcioasă
movul dulce-amar.

Argintate, șoaptele picură...
În perle ce cuibăresc săruturi
boabele străfulgeră,
ca dintr-un șirag...

Lido di classe

Țiclamul de leandru sună.
Florile sunt respirații suprapuse
ca dintr-un amestec,
fără să le mai pese dacă sunt înflorite pentru o clipă sau pentru oricât.
Țiclamul se aude,
se aude mereu,
sunetele ies pe fereastră ca să migreze apoi în arbori
și de-acolo într-o lume sau alta, ca dintr-o răsuflare.
Când înfloresc leandrii,
noptile sună,
sună,
aerul stârnit e șoapta nuanțelor ce îl adie,
ecourile sunt ale verzurilor mele, udate în amurg...

